

Sonja kwakt haar tas op de keukentafel en schopt haar schoenen uit. Nijdig kijkt ze op haar telefoon. Nog steeds geen bericht van Huub. Waar is hij als je hem nodig hebt? Ze pakt een glas uit de kast. Een flinke bel wijn, daar is ze aan toe. Na jarenlang hard werken, is ze vanochtend ontslagen. Het voelt als afgedankt... Tranen wellen weer op.

Als manager van de afdeling risicobeheer van een grote bank is ze de afgelopen jaren wel gewend geraakt om in een constante reorganisatiestand te staan. Dat ze er zelf uitgegooid zou worden, had ze nooit kunnen bedenken.

Trillend schenkt ze de wijn in en neemt een slok. De tranen springen in haar ogen. Nu niet weer janken, roept ze tegen zichzelf.

Ze heeft geen idee wat ze nu moet doen. Ze krijgt een prima regeling mee. De eerstkomende maanden wordt ze doorbetaald. Ze hoeft niet eens direct te beginnen met solliciteren. Waarom krijgt ze Huub niet te pakken? Hij zal...

Ze schrikt op uit haar gedachten als haar telefoon gaat. Eindelijk, daar zal je hem hebben. 'Ik ben ontslagen,' gooit ze eruit. Ze schrikt ervan als ze dit hardop zegt en barst in huilen uit.

'Wat?' zegt een vrouwenstem.

Het is Huub niet. Wie heeft ze aan de lijn? 'Hallo...'

'Met José, wat is er?' klinkt het gealarmeerd.

'Ze hebben me ontslagen, de reorganisatie, weet je wel. Nu ben ik aan de beurt... Sorry, ik dacht dat het Huub was.'

'Nee toch! Heb je dit net gehoord?'

'Ja,' zegt Sonja en vertelt wat haar die ochtend is overkomen.

'Nu ben ik dus thuis en ik kan Huub niet bereiken.'

'Ach, meid. Dit zegt niets over jou hè. Je bent een geweldig mens en een uitstekende werknemer. Je zult zien dat je zo weer een nieuwe baan vindt!'

'Dat is lief van je,' snottert Sonja. 'We spreken snel weer iets af, hè? Ik ga Huub nog een keer proberen.'

Bij het horen van zijn stem, stort ze zich huilend op de bank. Wéér zijn voicemail. Waar zit die vent toch. Een naar gevoel bekruipt haar..., het zal toch niet? Hij weet toch hoe haar vorige relatie is geëindigd en hoeveel verdriet ze daarvan heeft gehad. Dat het haar jaren heeft gekost om daar overheen te komen, niemand meer durfde te vertrouwen en al helemaal geen man. Ze trekt een plaid over zich heen en met de fles wijn binnen handbereik nestelt ze zich moedeloos op de bank.

Het wordt donker in de kamer. Ze heeft totaal geen behoefte om het licht aan te doen. Somber neemt ze nog een slok wijn, maar schrikt zo van de deurbel, dat ze zich verslikt en hoestend boven de wasbak het restant uit haar mond laat lopen.

Grinnikend kijkt José naar Sonja die haar mond al wagenwijd open heeft om uit te varen tegen de inbreuk op haar ellende. Maar als ze de gezichten van haar twee beste vriendinnen ontdekt, die ze al kent vanaf de middelbare school, verzacht haar blik. Het was een goed besluit om Sonja te verrassen. Onafscheidelijk waren ze vroeger. Wat hadden ze een lol gehad, elke dag was een feestje. En zo heerlijk onbezorgd. Eigenlijk zijn ze totaal uit elkaar gegroeid, maar het verleden houdt hen bij elkaar. Sonja is een echte carrièretijger geworden, Maud is groener dan groen en zichzelf trouwde met een miljonair. Nu zien ze elkaar slechts een paar keer per jaar vooral op de verplichte verjaardagen en gebruiken de groepsapp om de belangrijkste wetenswaardigheden van hun drukke leven uit te wisselen.

‘Hooo, ruik ik alcohol?’ José stapt met haar cognac kleurige pumps de hal binnen. Achter haar komt Maud op Sonja af en geeft haar een dikke knuffel. ‘Zo meid, we komen je even opvrolijken.’

‘We nemen je mee uit eten,’ roept José terwijl ze een spoor van een duur parfum door de hal laat waaien. ‘Even optutten en schoenen aan. Ik heb gereserveerd bij ons favoriete restaurant. Je wordt thuisgebracht. Niet onverstandig geloof ik, want er is al flink genuttigd van dit sapje,’ zegt ze als ze de bijna lege fles in de gaten krijgt.

‘Eh,’ stamelt Sonja, ‘ik weet niet of ik hier klaar voor ben.’

‘Ja zeker wel,’ zegt José. ‘Juist nu laat je zien dat je een sterke meid bent. We moeten het leven vieren, morgen jank je maar weer verder.’

‘Ik kan me voorstellen dat je denkt dat iedereen in het restaurant de tranen op je gezicht ziet, maar geloof me, dat lijkt alleen maar zo,’ zegt Maud. ‘Je ziet er goed uit. Hooguit een klein beetje moe, maar dat is iedereen tegenwoordig. Sterker nog, als je dat niet bent, denkt men je dat je de kantjes er vanaf loopt,’ zegt ze hoofdschuddend.

‘Oké dan.’ Een voorzichtig glimlachje breekt door de tranen heen. ‘Ik ben heel blij dat jullie er zijn en ja, misschien is afleiding nu wel het juiste medicijn.’

‘Als het niet gaat, gaan we gewoon weer naar huis,’ belooft Maud.

Als Sonja zich terugtrekt in de badkamer, kijkt José op haar telefoon. Snel beantwoordt ze een berichtje. Toen ze Sonja helemaal overstuur aan de telefoon kreeg, had ze direct haar aanwezigheid bij een bijeenkomst geannuleerd en Maud gebeld. Die is lang onderweg geweest. Maud heeft geen auto en woont in Drenthe, waardoor ze een paar uur met bus en trein onderweg was. Een groter contrast tussen hen beiden is niet denkbaar. Zijzelf is lang, slank en heeft prachtig gekleurde blonde lange haren. Ze is vooral druk met het sociale netwerk van haar man en begeleidt hem naar iedere gelegenheid waar hij zijn gezicht moet laten zien. Daarom besteedt ze veel tijd aan haar uiterlijk en gaat regelmatig shoppen in New York of Milaan.

Maud daarentegen houdt zich helemaal niet bezig met haar verschijning. Zij is vooral druk met het redden van de plantjes, zoals zij en Sonja het stiekem noemen. In haar werk als educatief medewerker van de bekende Landschapstuinen van Drenthe legt ze haar ziel en zaligheid in het vertellen over alles wat groeit en bloeit aan het publiek.

‘Komt er nog wat van?’ roept ze leunend tegen de deurpost.

‘Jaaaa, ik kom.’ Sonja duwt gelijk de deur open waardoor José verschrikt achteruitdeinst.

‘Mooi,’ zegt